

Վահան Տերյան

Երբ վարդ ամպերի հրդեհն է դողում

Երբ վարդ ամպերի հրդեհն է դողում,
Իրիկնաժամին նստում եմ մենակ
Կանաչ առվի մոտ, ուռիների տակ,
Ու հոգնած սիրտըս էլ չի դժգոհում:

Անցած օրերի հուշերն եմ թերթում
Եվ խաղաղ սրտով, անխռով-մենակ,
Քնքուշ երգերից հյուսում եմ մանյակ,
Որ պճնեն սիրով պատկերըդ տրտում:

Եվ իմ մութ կյանքի սևերում դժկամ՝
Ես գիտեմ, պիտի ժպտաս, լուսավոր,
Պիտի ողջունես ուղիս հեռավոր.
Սրբազա՛ն երագ, կարոտալի՛ ժամ...

1908